

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Ο Ρωμυός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θα βγαίνω
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνω.
Συνδρομητάς θα δέχομαι, — διότι τους ανέχομαι,
μοναχά' σ'ας Έπαρχίας, — και' σ'ότο Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδώδεκα και μόνο,

Μηνός Μαΐου τριακοστή,
ας μάς πληρώνη όποιος χρωστει.

Έτος χίλια όκτακόσα κι' όγδοήκοντα έπτά,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' σ'ότο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν παρνης συνδρομητής.
Κι' ότε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' σ'των φόρων την αντίρα — κι' ό Ρωμυός μας μιὰ δεκάρα.

Έβδομηντα κι' εκατόν
και' φευγάλα βουλευτών.

Ένα τραγοῦδι φλογερό
σ'τόν βασιληᾷ τόν τυχερό.

Καλή σου ώρα, βασιληᾷ, καλό ταξειδι πάλι
με γέλοια, μ' ανοικτή καρδιά και' ήσυχο κεφάλι.
Μᾶς φεύγεις με τοῦ Σάλαρ-Γιούγκ τὰ 'Ινδικὰ φουσατά
μαζί με την βασίλισσα και' με τόν Κωνσταντίνο
και' πᾶς σ'τή Λόντρα για νὰ 'δῆς αθάνατη παρατά...
καλή σου ώρα, βασιληᾷ, εις την υγιεία σου πίνω.

Και την Αὐλή σου χαιρετᾶς και' όλους σου τους δούλους
και' τοῦ χρυσοῦ σου στέμματος τους προσφιλείς Συμβού-
και' όλο τὸ Τατόι σου σηκώνεις σ'τό ποδάρι [λους
και' σφάζεις για' χατήρι των τὸ στευτὸ μοσχάρι
και' μένει ό Τρικούπης σου εις τὴ 'δική σου θέσι,
ποῦ εις τόν γυιό σου έκαμε βασιλικὸ πεσκέσι.

Όλα σου ήλθαν βολικά, όλα σου ήλθαν πριμα
και' θα θυμάσαι πῶς πολὺ την δυστυχή 'Ελλάδα
τόρα ποῦ σ' έπροικίσαμε με άλλο ένα κτῆμα,
τόρα ποῦ σ' έπροικίσαμε και' με την Μανωλάδα.
Και πῶς πολὺ θα όμιλῆς για' μᾶς εις τὰ παιδιὰ σου
και' θα μάς έχης πῶς πολὺ σ'τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς σου.

Για' σένα όλος ό Μωριᾶς έξέστη των φρενῶν
κι' έμέθυσε σ'τό διάβα σου ώσαν νὰ ήπτε ροῦμι
κι' ύστερα μόλις 'πάτησες την γῆν των Αθηνῶν
την Μανωλάδα έχαψες ώσαν ραχάτ-λουκοῦμι.
Τέτοιον ασίκη βασιληᾷ και' τυχερό αλήθεια
άλλοῦ δέν ήῦρα πουθενά παρα' σ'τὰ παραμύθια.

Είδα στόν κόσμο εύτυχείς και' άλλους βασιληᾶδες,
άλλα κανεις δέν έτυχε σαν τὴ 'δική σου μοίρα...
όπου πατεῖ τὸ πόδι σου φυτρώνουν Μανωλάδες,
τάγκάθι ρόδο γίνεται και' ή δεκάρα λίρα.
Και τᾶηδονάκια, βασιληᾷ, τὸ λέν συχνά σ'τὰ ρέμματα,
πῶς τὸ παιδί σου 'πλούτισε αυτό δέν είναι ψέμματα.

Μὰ μέσ'σ'τὰ τόσα σου καλά, ποῦ μεθυσμένος ψάλλω,
μὴ λησμονῆς, παρακαλῶ, τους στίχους ποῦ θα βγάλω.
Και τόρα ποῦ απέκτησες και' δεύτερο τσιφλίκι
κάμε κανένα δυνατὸ για' με κουβαρνταλήκι
και' γι' άλλα χίλια σώματα συνδρομητής νὰ γίνης,
αν θες σ'την Ιστορία μας αθάνατος νὰ μείνης.